

LIUSĖ

Nuspalvink
voverytę Liusę.

Liusei labai patinka spalvos.
Nuspalvink jos vardo raides
įvairiausiomis spalvomis.

TIESA ar MELAS?

Perskaityk sakinius, nuspręsk, kas juose sakoma – tiesa (✓)
ar melas (X), ir pažymėk.

Mukas apsidžiaugė, nes pagaliau prasidėjo vasara.

Tutis buvo iškeliavęs į Tankiuosius švendrynus
aplankyti savo močiutės ir senelio.

Liuse dažnai prisiverda košės.

Padėk Mukui su Liuse pasidalyti
miško gėrybes. Svarbiausia,
kad abu turėtų
PO LYGIAI.
Muko gėrybes nuspalvink **ŽALIAI**,
o Liusės – **ROŽINE** spalva.

Gal ir tau liko miško gėrybių? Jei taip, prie jų parašyk +.

Vienos spalvos makaronams TAU REIKĖS:

- stiklinės **MAKARONŲ** (vamzdelių),
- 1 arbatinio šaukštelio **MAISTINIŲ DAŽŲ**,
- 1 arbatinio šaukštelio **ACTO**,
- Užspaudžiamo **MAIŠELIO**,
- **KEPIMO POPIERIAUS**,
- **SIŪLŲ**.

Muko draugystės karoliai

Reikia
suaugusiųjų
pagalbos

Į maišelį suberk
makaronus.

Įpilk po šaukštelį
acto ir norimos
spalvos maistinių
dažų.

Uždaryk maišelį ir
purtyk makaronus su
acto ir dažų mišiniu.
Kai visi makaronai
nusidažys,
palik 5 minutėms,
kad dažai įsigertų.

Jei nori daugiau
spalvotų makaronų,
pasiimk dar vieną
užspaudžiamą
maišelį ir vėl viską
pakartok.

Kepimo skardą
ar kokį kitą paviršių
iškllok kepimo
popieriumi.

Išberk makaronus ant
kepimo popieriaus ir palik
2 valandas, kad išdžiūtų.

Pasiimk siūlą ir verk
makaronus ant jo.
Kai suversi norimo
ilgio – surišk.

Karolius
padovanok savo
draugui.

Žemėlapis

Buvo aišku – juodu nepajėgs skersai, išilgai perkasti viso miško, patikrinti kiekvienos jo kertės. Tik nuvargs ir užtruks amžinybę. Protingiau būtų išsiaiškinti, kur daugmaž ir kokio lobio dairytis. Jei sklinda kalbos, kas nors turi žinoti šią paslaptį. Jei ką, pasidalytų radiniu į tris ar keturias dalis... Vis vien geriau nei nieko. Nutarė paklausinėti vyresniųjų. Pirmiausia iškvotė tėvus.

– Sūnau, tai tu esi didžiausias mūsų lobis, – atsakė mama meiliai apkabinusi Muką.

– Ne, ne, aš apie kitką! Pavyzdžiui, skrynią brangakmenių, maišą auksinių papuošalų, ryšulį vertingų istorinių metraščių... – bėrė voveriukas.

– Galėčiau tau išvardyti visas miško slaptavietes, kur sukaišioti mūsų riešutai, džiovinti baravykai ar kitos maisto atsargos. Kitokių gėrybių mums nė nereikia, iš jų jokios naudos! – išdidžiai rėžė tėtis.

– Bet man reikia, – po nosimi sumurmėjo Mukas.

Liusės tėvai porino tą patį, tad draugai liko nieko nepešę.

Nutarė aplankyti ežį – juk jis viskuo domisi, yra platesnių pažiūrų už daugelį. Būtinai ką nors žinos ar išmąstys.

Kaip įprasta, jį sutiko kieme. Paklaustas apie Žaliamiško lobį ežys svajingai prisimerkė.

– Nežinau, kaip kitiems, bet man vertinga kiekviena Žaliamiškyje nugyventa diena. Jaučiuosi gausiai apdovanotas, nes galiu mėgautis skania arbatėle, šnekučiuotis su maloniais praeiviais, puoselėti savo nuostabiuosius gėlynus. Beje, gal padėsit juos palaistyti?

Na va, ir vėl... Mukas manė įkliuvęs. Jau yra matęs, kokią galybę gėlių turi ežys, o atsisakyti būtų nemandagu. Bet nuėjęs į galinį kiemą lengviau atsiduso – pavasarį augalų dar nebuvo tiek daug. Apsidirbo gana greit. Kaip atlygį abu gavo dovanų – po keletą ryškių žiedų.

– Pasidžiaukit, kol nužydės. Arba sudžiovinkit, tada dar ilgai galėsit jomis grožėtis, – juos išlydėdamas patarė ežys.

Voveriukai sutūpė proskynoje. Svarstė, pas ką dar galėtų užsukti. Kaip tik nosį iškišo kurmis.

– Susiruošėt į ekspediciją? – gudriai šyptelėjo jis.

– Iš kur žinai? – nustebė Mukas.

– Kurmių klausia labai gera.

– Gal bent tu esi ką nors girdėjęs apie Žaliamiško lobius? – viltingai paklausė Liusė.

– Aišku! Turiu atkasęs jų visą kolekciją! – pasigyrė kurmis.

– Oho...

– Lįskit vidun, parodysiu.

– Na, mums labiau patinka ant žemės nei po žeme, – sudvejojo Mukas.

– Pf, tada kokie jūs lobių ieškotojai? – pukštelėjo kurmis, bet po akimirkos jau draugiškiau pridūrė: – Nesijaudinkit, mano urvas negilus ir erdvus.

– Nagi, eime, – niuktelėjo Liusė.

Mukas nenorėjo pasirodyti skystablauzdis, tad nusekė paskui kaimynę.

Kurmis nusivedė juodu ilgu koridoriumi iki svetainės. Nė nereikėjo pasilenkti – jo urvas išties buvo nemažas. Tik tamsu nors į akį durk. Kurmiui stabtelėjus prie galinės sienos Mukas ir Liusė nepastebėję į jį atsitrenkė.

– Ei, ramiau, dar sudaužysit, – sudrausmino šeimininkas.

– Ką sudaužysim? – nesuprato voveriukai.

– Ai, jūs nieko nematot. Tuo įjungsiu lempą. Na štai, mano lobis, gėrėkitės į sveikatą!

Prie sienos stūksojo didžiulis stiklinis indas, jame bolavo, žvilgėjo krūvos... kirminų ir vabalų.

– Čia ne lobis! – susiraukė Liusė.

– Dar ir koks lobis! Turėjau ne juokais pasistengti, kol juos visus surinkau. Tik patys rečiausi ir vertingiausi!

– Na, gal ir įdomu, bet aš tokių nenorėčiau. Ir ką su jais veiksi? Auginsi?

– Spėju, jis juos suvalgys, – sušnibždėjo Mukas.

– Rimtai? – Liusė nusipurtė. Lig šiol dar nebuvo turėjusi reikalų su kurmiais, tad nieko apie juos nenusimanė.

– Ačiū, kad parodei savo lobį... Mums jau metas, – nekantriai tarė Mukas, nes nenorėjo be reikalo gaištuoti.

Kurmis truktelėjo pečiais – metas tai metas. Jam ir pačiam nepatinka, kai svečiai užsibūna per ilgai. Šiaip ar taip, jau ruošėsi taisyti popietės pogulio. Bet dar šį tą prisiminęs nupėdino prie komodos.

– Kol neišėjot! Aš turiu visokių niekniekių, irgi rastų rausiant žemę. Nykios smulkmenėlės, bet jei norit – imkit. – Jis padavė jiems kapšelių, prikrautą sagų ir monetų.

– Kur visa tai radai, jei ne paslaptis? – susidomėjo Mukas.

– Visur. Šen bei ten po truputį.

– Tikrai galim pasiimti? – norėjo įsitikinti Liusė.

– Aišku, vis tiek ketinau išmesti, – tai sakydamas kurmis atsainiai numojo.

Voveriukai grįžo į savo kiemą. Atidžiai apžiūrėjo ant kelmo pasibertas gėrybes. Ežio gėlės jau mažumėle apvyto, tad tvarkingai suguldė jas į užrašines – susidžiovins. Nei sagos, nei monetos nebuvo auksinės, net ne sidabrinės, ir vis dėlto atrodė dailiai. Na, ne to jie tikėjosi, bet vis tiek jau šis tas. Šiai dienai pakaks.

Vėliau gal net būtų užsimiršę, prisimąstę kitų pramogų, jei ne varna, pastojusi jiems kelią namo.

– Kar, kar, turiu gerų naujienų! Ar dar norit lobio? – sukarksėjo ji.

Mukas neskubėjo atsakyti. Įtarė, kad ji tik erzina, tačiau Liusė jau plojo delnais.

– Puikumėlis, jau maniau, kad niekas nepasakys, kaip jį rasti!

– Aš irgi nepasakysiu... Bet užtat parodysiu.

Varna jiems numetė susuktą popieriaus tūtelę.

– Patariu aplankyti pažymėtas vietas, – tarstelėjusi krankalė nuplasnojo savais keliais.

Išvynioję lapą voveriukai pamatė seną, pageltusį Žaliamiškio žemėlapi.

Vabzdžių viešbutyje surask vabzdžius bei kirmėles ir nuspalvink juos pagal pavyzdį. Kiek jų suradai? Suskaičiuok ir skaičių parašyk prie vabzdžių ir kirmėlių paveikslėlių.

Nuspalvink kurmį.

Koks galėtų būti kurmio vardas? Sugalvok ir parašyk.

TIESA ar MELAS?

Perskaityk sakinius, nuspręsk, kas juose sakoma – tiesa (✓) ar melas (X), ir pažymėk.

Už palaistytas gėles ežys voveriukams davė saldainių.

Kurmis turėjo pilną stiklainį kirmėlių ir vabalų.

Kurmiai ne tik blogai mato, bet ir nieko negirdi.

Žemėlapiuose surask 7 skirtumus.

Apvedžiok monetas. Didžiausią nuspalvink **geltonai**, mažiausią – **oranžine** spalva.

TAU REIKĖS:

- Plastikinio 5 litrų **BUTELIO** arba **POPIERINĖS** pieno ar sulčių **PAKUOTĖS**,
- **TUALETINIO POPIERIAUS TŪTELIŲ**,
- **ŽIRKLIŲ**,
- miško **GĖRYBIŲ**: samanų, kankorėžių, medžių žievių, šakelių, sudžiūvusiu lapų, kerpių ir pan.

Kurmio vabzdžių viešbutis

STEAM

1

Reikia suaugusiųjų pagalbos

Vienoje plastikinio butelio ar popierinės pakuotės pusėje iškirpk didelį stačiakampį. Čia bus vabalų viešbučio durys.

3

Keliauk į mišką prisirinkti gėrybių: samanų (jų rasi kiekviename miške), kankorėžių (eglių ir pušų), sudžiūvusiu lapų ir spyglių, medžių žievių (nelupk žievės nuo augančio medelio; galima rasti jau nukritusių žievių arba ieškok nuvirtusio medžio, nuo kurio galėsi nusilupsti žievės; be to, tinka ir ant malkų esanti žievė), šakelių (prisirink jau nukritusių šakelių).

2

Pro išpjautą angą pridėk tualetinio popieriaus tūtelį. Kuo daugiau įdėsi, tuo daugiau kambarių turės vabalai.

4

Kiekvieną tūtelę pridėk vis kitų miško gėrybių: į vieną samanų, į kitą – kankorėžių, dar į kitą – lapų ir pan. Kimšk, kiek telpa. Tarpus tarp tūtelių taip pat užpildyk, kad jos tvirčiau laikytųsi.

5

Belieka tavo viešbutyje apgyvendinti vabzdžių. Suradęs kokį vabalą švelniai jį paimk ir padėk prie viešbučio.

Kirstuko turtai

Voveriukai ketino per naktį apsvarstyti, ar išvis leistis į žygį pagal varnos duotą žemėlapi. Gal nieko neras, tik veltui iššvaistys laiką? Vis dėlto sumojo – nenurims nepatikrinę.

Kitą dieną susitiko nuo galvos iki kojų pasiruošę ekspedicijai: apsvilkę patogius drabužius, užsimetę kuprines, pasiėmę sausų užkandžių, jei išalktų.

Žemėlapyje pavaizduotas visas Žaliamiškis. Jame kryželiais pažymėtos net trys lobių vietos. Pirmąją voveriukai atpažino – tai Jaunasis beržynas. Šiaip nė nebūtų įtarę, kad jame yra ko įdomaus. Matyt, klydo. Nuo jo ir pradės, mat kitos dvi vietovės gerokai atokesnės.

– Ko prisikrovei? – nusistebėjo Mukas dirstelėjęs į išsipūtusį Liusės nešulį.

– Paėmiau virvę, porą kastuvėlių, kibirą, drėgnų servetėlių, skėtį, gertuvę, pyragėlių, – susakė Liusė.

– Kam tiek visko?

– Nežinia, ko gali prireikti.

– Gal tu ir teisi, – nesiginčijo voveriukas. – Va, krapnoja, jau gali ištraukti skėtį.

Dangus buvo labai permainingas – tai niaukėsi, tai saulė plieskė. Bet po žvarbų bet koks oras neatrodė prastas. Siauru takeliu juodu palengva artėjo prie Jaunojo beržyno. Pakarpė ausimis žolėse išgirdę liūdną, kone graudų murmesį. Dar paėjęję išvydo pirmyn atgal liuoksintį zuikį Jojo.

– Ko blaškaisi kaip galvą pametęs? Gal ir tu susirūpinęs dėl lobio? – užkalbino Liusė.

Atsigręžęs Jojo šniurkštelėjo nosimi.

– Kokio dar lobio?! Ar nematot, kiek visko primėtyta prie mano namų?! – Zuikis bedė pirštu į beržyno gilumą. – Nei praeisi, nei peršoksi.

Tik dabar voveriukai pastebėjo tarp medžių kūpsančias kauges subliušusių tuščių pakuočių, panaudotų purvinų indų, butelaičių ir kitų nežinomos paskirties daikčių. Vieni rakandai atrodė bjauriai, antri keistokai, tretieji net visai įdomiai, tačiau buvo aišku kaip dieną – tai toli gražu ne Žaliamiškio brangenybės.

– Na ir prisišnerkštei per žiemą, zuiki, – tarė Mukas kasydamasis kaktą.

– Čia ne mano darbas! – gynėsi Jojo.

– Tai kieno? – paklausė Liusė.

– Nežinau. Su žmonele žiemojome pas giminaičius, namo grįžome tik vakar. Ir štai kas mūsų laukė...

– Gana kalbų. Geriau greičiau kimbam ir sutvarkom, – iš krūmynų išlindo zuikienė tempdama maišą jau surinktų atliekų. – Reikėtų sušaukti daugiau talkininkų, nes vieni du tuoj patrūksim.

Voveriukai pasisiūlė ką nors pakviesti. Apėję apylinkes rado šerną, barsuką, kelias miegapeles ir kirstuką. Metę savo reikalus jie sutiko padėti. Miškas – visų namai, o kas nenori gyventi švariai?

Tačiau pagalbininkų vis dar buvo maža.

– Mudu irgi negalim tiesiog šiaip dingti, – sumurmėjo Mukas.

– Negalim, – pritarė Liusė.

Palikę kuprines pavėsyje jie puolė rinkti šiukšlių. Vilko jas į vieną krūvą, o kirstukas Lukas jas rūšiavo, skirstė į smulkesnes krūveles. Tas žvėrelis raišas, sunkiai juda, bet miško gyventojai jį gyre, kad labai darbštus ir nagingas. Pažadėjo vėliau tą šlamštą pradanginti. Kur pradangins, Mukui ir Liusei buvo didelė mįslė.

Kitiems žvėreliams jau išsiskirsčius kirstukas tarė:

– Užlipkit ant riedulio, nuo jo matyti mano sodyba. Tada suprasit, kur viską dedu.

Nuliuksėję ant akmens voveriukai nustėro išvydę ne sodybą, o veikiau prašmatnų dvarą ar netgi pilį. Laukymėje puikavosi pagrindinis namas ir keletas mažesnių pastatų, apžvalgos bokštelis, baseinas, tvenkinys, dar nuosavas lėktuvas ir laivas. O jau kokia tvora! Matyt, tas kirstukas bus pasiturintis.

– Kam šlamštas, o kam statybinė medžiaga, – sukikeno Lukas. – Viskas sukurta iš išmestų, niekam nereikalingų daiktų.

– Netikiu! – Liusė papurtė galvą.

– Tai geriau įsižiūrėk. Kruopelytė vaizduotės ir iš nieko galima ką nors sukurti. O jei turi iš ko kurti, tada tereikia noro, – užtikrintai dėstė kirstukas.

– Čia tai bent, – suvapėjo Mukas. – Norėčiau taip mokėti.

– Tuoju pamokysiu!

Lukas parodė, kaip iš senų pakuočių pagaminti valtelę, o pridėjus kamštelius vietoje ratų – vežimą ar karutį. Jie drauge iš butelių padirbino lesyklėlių pauščiams ir vandens girdyklų, į kurias subėgęs lietaus vanduo pravers per karščius. Voveriukų dėmesį patraukė kelios dailios juostelės ir etiketės – pasiėmė jas prisiminimui. Kai sukrito užkasti ir trumpam pailsėti, kirstukas papasakojo kadaise iš maišo ir pintinėlės susimeistravęs oro balioną, o tada juo nusigavęs iki Tolių tolybės.

– Nors mano koja negaluoja, nenusėdžiu vienoje vietoje. Dirbau pagal savo išmonę ir pasistačiau svajonių namus, negana to, keliauju tiek, kad net lapės pavydi! – juokėsi Lukas.

Mukas ir Liusė klausėsi susižavėję. Abu pagalvojo: jei šiame beržynėlyje kada nors buvo vertybių, tai Lukas jau bus jas radęs ir panaudojęs. Ir nė kiek negaila! Tikriausiai patys jų nė nepastebėtų.

Mukas vėl kreipėsi į Luką:

– Ar panaudosit visutėliai viską, ką šiandien sutempėm?

– Ne, man tiek nereikia. Likusias surūšiuotas atliekas šernas suvers į tam skirtas dėžes prie kelio. Butelaičius – į stiklo, kartono, indelius – į plastiko dėžes.

– Ir kas toliau?

– Jie bus perdirbti ir taps naujais butelaičiais, dėžutėmis ir indeliais.

– Ir galbūt vėl atsidurs Žaliamiškyje... – numykė voveriukas. – Tai kam mums reikėjo vargti?

– Švarintis, rūšiuoti yra būtina. Kitaip ilgainiui visi gyventume šiukšlyne. Jei norit, papasakosiu plačiau, – pasiūlė kirstukas.

– Gal kitą dieną, jau per ilgai užsibuvom, – dingstį atsisakyti rado Liusė. – Trauksim link Vingriųjų kalvų.

– Tai pats Žaliamiškio pakraštys, turėsit persikelti per upę. Gal paskolinti oro balioną? Arba lėktuvą?

Mukui vien išgirdus tokį pasiūlymą sutraukė skrandį. Jau skrisdamas aitvaru sau prisiekė, kad daugiau į orą nekils.

– Gal geriau valtelę? – pratarė jis.

– Ją dar reikėtų patobulinti, juk padarėm paskubomis. Dar gali būti nesaugu, – įspėjo kirstukas.

– Viskas bus gerai. Prigriebsim ir šiuos. – Liusė paėmė du baltus šaukštelius, atstosiančius irklus.

– Ką gi, būkit atsargūs.

– Būsim! – pažadėjo voveriukai.

Stiklą nuspalvink žaliai,
plastiką – geltonai,
o popierių – mėlynai
(pagal rūšiavimo konteinerių
spalvas).

